

правдини, и сблагованіе-то между Нѣмци, Чехи, Унгарци, Италіенци, Хървати бѣше ужасно и единствено въ цяла-та исторія. Штросмайеръ не ся поколеба, нито една минута, за страна-та коя-то той трябаше да държи въ това критическо време. До гдѣ бѣше въ Дяково професоръ и священникъ, той браняше, съ сички-тѣ си сили, единородци-тѣ си Хървате отъ притѣсненія-та на Унгари-тѣ; сѣщо-то той залови и сега отъ Віена. Той влѣзе въ писменно сношеніе съ военніа хърватски управитель, *Јелачичъ*, съ хърватскія министръ, барона *Ожеговича*, и съ сички-тѣ хърватски и славонски отлични мѣжіе. Той ревностно посѣщаваше сички-тѣ държавни мѣжіе въ Віена; освѣщаваше ги върху истинніа характеръ на хърватско-то движеніе; поучаваше ги по кой начинъ треба да постѣпятъ за да ся покажатъ справедливи, и да придобіятъ симбатія-та на единородци-тѣ му къмъ австрійскія царь: нѣмаше събраніе отъ държавни мѣжіе дѣто Штросмайеръ да не присѣтствова за да го освѣти чрезъ дълбокіа си разсѣдѣкъ и чудесна-та си проицателность. Съ една дума, въ тази извънредна криза на Хърватско, този отличенъ родолюбець пожъртвова сичкіа си трудъ, тури живота си въ опасность само за да спомогне на отечество-то си да ся отърве отъ маджарскія яремъ. И можеше ли другче да постѣпи единъ геніаленъ чолякъ, обдаренъ, въ сѣщо-то време, съ най-превъзходни-тѣ христіенски добродѣтели?

Сѣкій може да си въобрази какво възхищеніе, каква радостъ име-то на Штросмайера ще е възбуждало между Хървати-тѣ; тази радостъ и това възхищеніе излязоха отъ сички въобразителни граници кога-то, на 1850, този хърватски патріотъ ся рѣко-